

Nr 243.

Av herr **Rahmn**, om anslag till tandläkaren Gina Nilssons tandteknikerskola.

Under många år har frågan om yrkesundervisning åt tandläkarnas tekniska hjälpkrafter varit föremål för överläggningar inom yrkeskretsar och organisationer och har även kommit till synes i allmänna pressen, varigenom intresset för denna utbildning väckts även hos allmänheten, som i tandteknikeryrket funnit en ny verksamhetsgren för landets ungdom.

För att utreda detta spörsmål hava kommittéer flera gånger under årens lopp tillsatts av tandläkarekåren och även regeringen har uppmärksammat saken samt uppdragit åt tandläkarinstitutets lärarråd att inkomma med yttranden och förslag i undervisningsfrågan.

I avvaktan på dessa utredningars fullföljande har en privat praktiserande tandläkare Gina Nilsson i Stockholm redan år 1929 av Sveriges tandläkareförbund fått i uppdrag att anordna en försöksskola för sådan undervisning.

Denna skola har haft ett elevantal av c:a 40 per år i åldern 18—25 år och alla utgifter för lokal, lärarlöner, undervisningsmaterial m. m. hava bestritts av elevavgifter under innehavarinnans ekonomiska ansvar, vilket framgår av intyg från tandläkare Gotthard Dahlén.

»Att tandläkaren Gina Nilssons skola för förberedande tandteknikerutbildning, som pågått sedan 1929, då den startades som försöksskola för yrkesundervisning i tandteknik, hittills ej åtnjutit något ekonomiskt understöd från tandläkarorganisationernas sida men för sin fortsatta utveckling är i behov av ekonomiskt stöd, intygas härmed. Stockholm den 23 jan. 1936

Gotthard Dahlén,

leg. tandläkare.

Ombudsman i Sveriges Tandläkare-Förbund.»

Då undervisningen på grund av arbetets svårigheter måste omfatta en längre utbildningstid kommer detta att draga större kostnader än hittills, varför det torde bliva nödvändigt att täcka kostnaderna för den ökade undervisningen genom medel från annat håll än elevavgifter, vilket även bestrykes av intyg från tandläkare John Holgers, som skriver.

»Undertecknad utsågs 30/8 1929 av Sveriges Tandläkare-Förbunds styrelse att vara kontrollerande och rådgivande vid den av tandl. G. Nilsson grundade tandteknikerskolan. Jag anser att tandläkare Nilsson trots den knappt anslagna tiden av 5—6 månader lyckats på ett tillfredsställande sätt lösa den ingalunda lätta uppgiften att meddela eleverna i nämnda skola en god grundläggande utbildning i tandprotetisk teknik. Detta har kunnat ske genom en synnerligen koncentrerad undervisningsform och ett i detalj

väl utarbetat arbetsschema. Jag stöder mitt uttalande dels på mina observationer under pågående kurs dels på den samling av utförda fantomarbeten, som varje lärjunge är skyldig att uppvisa vid kursens avslutning, vilken torde få betraktas som en god värdeomätare på att det praktiska kunskapsmått, som krävdes, inhämtats. Det vore önskvärt, om tiden för kursen kunde utsträckas, särskilt synes det mig den för metallteknik anslagna perioden väl kort. Då någon avsevärd förhöjning av elevavgifterna knappast kan ifrågasättas, torde en förlängning av studietiden icke kunna verkställas utan att offentligt anslag erhålles, varför jag vill varmt anbefalla att statligt understöd beviljas den av tandläkare Gina Nilsson bedrivna tandteknikerskolan.

Stockholm den 23 jan. 1936.

John Holgers,

av Sveriges Tandläkare-Förbund utsedd
att vara kontrollerande och rådgivande
vid G. Nilssons Tandteknikerskola.»

Då det råder brist på väl utbildade tandtekniker är det goda skäl att antaga, att en sådan förbättrad undervisning blir till gagn både för de yrkesutövande och för samhället och då det dessutom genom skolans egen platsanskaffningsbyrå och genom platsförmedling av Sveriges tandläkare-förbund är väl sörjt för elevernas arbetsmöjligheter, torde denna verksamhet äga sitt berättigande, varför vi få med stöd av det anförda hemställa,

att riksdagen ville bevilja tandläkare Gina Nilssons tandteknikerskola ett statsanslag för år 1936 av 10 000 kronor.

Stockholm den 23 januari 1936.

Gösta Rahmn.